

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه- کابل

۱۰ نومبر ۲۰۲۰

یونس نگاه

رفتار دمکراتیک

من از سینماهای کابل هیچ خاطره ندارم، حتی یکبار در کابل به سینما نرفته‌ام، هرچند خاطره‌های شیرین بسیاری از سینما رفتگان شنیده‌ام. ازینرو وقتی اولین بار آقای "صالح" در گزارش شش‌ونیم خود گفت سینما پارک تخریب می‌شود و اگر کسی طرح بدیل دارد تا یک هفته وقت دارند، برایم یک خبر عادی بود. پیش خود فکر کردم حتماً دولت طرحی دارد و تعمیر سینما فعلاً مزاحم و غیرقابل استفاده است.

وقتی کابلیان قدیم و سینما دوستان اعتراض کردند و آخر اعتراض‌ها وسیع‌تر شد باز تصور کردم، حالا حتماً دولت از ویران کردن سینما صرف نظر می‌کند، آخر جائی را که این همه مردم دوست داشته باشند چرا باید خراب کرد؟

دولت اما رفتار متفاوت نشان داد. دولت گفت، سینما از مردم نیست از من است. من، آن نیستم که شما تصور می‌کنید. گفت آیا شما به من رأی داده‌اید، مالیه می‌دهید یا امکانات به نبرد فراخواندم را دارید؟ من نه دولت شمایم و نه به صدای‌تان گوش می‌دهم. دلم سینمایم!

از یک دستگاه قراردادی تقاضای رفتار دمکراتیک سادگی است. این دولت کجاها و چه چیزهایی را که ویران نکرده است، شما حالا از تخریب یک بنای تاریخی حیرت کرده‌اید.

مجاهد و طالب کسب‌شان ویرانی است. پیش خانه طالب سرک بکشید، به فکرش نمی‌رسد که چطور ازین سرک زودتر به بازار برود، مضمون تازه برای تخریب پیدا می‌کند و می‌گوید اینه شکر یک کار تازه پیدا شد، فردا به‌زور خدا قلبه‌اش می‌کنم.

به مجاهد کابل را بدهید که پادشاهی کند، به ذهنش نمی‌رسد که چطور پارک و فابریکه بسازد، می‌گوید شار کافر است، هفت متر خاکش را کنده دور ببندازید.

از صالح گله نکنید. او هر چه بپوشد در درونش یک مجاهد ویران‌گر خفته است.

صحرا کریمی روی دیگر فرسودگی دولت است. رئیس یک اداره است اما کارهایش به مأمور انجو می‌ماند. رئیس دولتی خوب برای سینما و هنر در دولت لابی می‌کند، بی‌خوابی می‌کشد، پروژه می‌گیرد و برپالیسی‌ها تأثیر می‌گذارد نه این که به کمپاین فیسبوکی دل خوش کند.

اگر ده‌ها رئیس، معین و وزیر بخش‌های علم و فرهنگ در ادارات دولتی کار خود را انجام می‌دادند و مصروف برداشتن بوجی یا گرفتن دهان بوجی‌ها نمی‌بودند، به تشریفات و چوکی خود زیاد غرق نمی‌شدند، سینما پارک سال‌ها قبل صاحب پیدا می‌کرد و ازین میلیاردها دالر پولی که ته و بالا شد چند سکه، آنجا نیز می‌چکید و گپ به اینجا نمی‌کشید.